

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/28/2017
Identifikačné číslo spisu:	7109011185
Dátum vydania rozhodnutia:	04.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7109011185.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Aleny Šiškovovej v trestnej veci obvineného I. D., pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 4. októbra 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného I. D. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/13/2014, z 10. júna 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného I. D. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 4T/75/2009, z 26. septembra 2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/13/2014, z 10. júna 2014, bol obvinený I. D. uznaný vinným zo spáchania zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 7. novembra 2008 v nočnom čase okolo 00.30 hod. pri poskytovaní sexuálnych služieb zo strany 18-ročnej W. T., vo vlastnom motorovom vozidle evidenčného čísla T. zaparkovaného v oblasti zvannej „V.“ v T., 18-ročnú W. T. pri pohlavnom styku škrtil a táto následne zomrela. Po číne previazal tvárovú časť hlavy poškodenej bielou plachtou a nahé telo čiastočne zahrabal v blízkom lesnom poraste, kde bolo nájdené až 28. novembra 2008.

Za to bol obvinenému podľa § 147 ods. 1, za použitia § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, kde súčasne podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona obvinený I. D. bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku, pretože „zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu, vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného

konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.“

V odôvodnení dovolania obvinený namietal, že súd vykonal iba dôkazy svedčiace v neprospech obvineného, pričom navrhované dôkazy svedčiace v jeho prospech odmietol vykonať, čím porušil aj zásadu práva na spravodlivý proces podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Rozsudok je postavený iba na obsahu článku zverejnenom v Korzári pod názvom D. vraždil, s odvolaním uspel prokurátor. Na rozdiel od oboch súdov, ktoré sa dištancovali od uvedeného článku, prokurátor krajskej prokuratúry sa od neho nedištancoval, čo u neho vyvolalo odôvodnený dojem, že prokurátor chcel týmto článkom vyvolať negatívnu verejnú mienku voči osobe obvineného a tak ovplyvniť aj rozhodnutie senátu okresného súdu, čo sa nakoniec aj podarilo. Hoci nebola zistená príčina smrti a nebola vyvrátená ani obhajoba obvineného o prítomnosti epileptického záchvatu, obvinený bol uznaný vinným zo zločinu zabitia. Súd vyhodnotil závery znalcov rovnako ako prokurátor, pričom nebral do úvahy, že ide o hypotetické úvahy a ničím nepodložené teoretické závery, nie o relevantné zistenia, o ktoré je možné oprieť otázky viny a trestu, nezaobrá sa otázkou, kto dal súhlas na spopolnenie tela skôr, ako bol skúmaný mozog a iné orgány. Stanovisko znalcov, že mozog bol hnilobný, je len dodatočným taktickým zakrývaním chyby prípravného konania. Rozsudok bol postavený na závere, že pričinením obvineného došlo k zamedzeniu prístupu do dýchacích ciest, k nedostatočnému okysličovaniu krvi prúdiacej do mozgu, čo viedlo k vyústeniu k smrti poškodenej počas súložie, ide teda iba o hypotetickú úvahu, ktorá nemôže byť v súlade so spravodlivosťou ani zákonnosťou. Rozsudok je opretý o tvrdenie, že sa obvinený priznal v prípravnom konaní, že poškodenú držal za krk, ktorý jej stláčal. Mal byť 4x vypočúvaný, pričom bol vypočúvaný 12x za 2 dni, z toho 11x bez prítomnosti obhajcu. Pri týchto výsluchoch bol donucovaný k priznaniu a hoci šlo o prípad nutnej obhajoby, výpoveď bola učená bez prítomnosti obhajcu, preto ide o absolútne neúčinný dôkaz. Pri vyšetrovacom pokuse ani nevedel ukázať, ako poškodenú držal za krk počas súložie. Že je zle, zistil až po súloží, kedy mu poškodená neodpovedala na otázku, či sa jej to páčilo. Psychicky ho to zlomilo, išiel na diskotéku, aby sa rozptýlil, ale nepomohlo to. Určite by sa poškodenej nepýtal, či sa jej páčilo, keby jej chcel ublížiť. S istotou ale vie, že poškodenú nezahrabával do zeme, pretože to nemal čím urobiť, nakoľko išlo o tvrdú kamenistú zeminu v čase, keď vonku mrzlo. Taktiež ju nebalil do plachty, ktorá mu ani nepatrila a ani nemanipuloval s dátami v počítači, pričom obe skutočnosti boli expertízou vylúčené. Závery znalcov nie sú objektívne spracované, nakoľko v každom uznesení o pribratí znalca je uvedená navádzajúca informácia, že obvinený sa ku skutku priznal, že poškodenú zadržal. Súd sa nezaoberal ani vyjadrením svedkyne B. I. z 11. apríla 2012, ktorá osobne videla a počula, ako znalkyňa Caissová usmerňovala nevypočutých svedkov na chodbe súdu ako majú vypovedať a aby zdôrazňovali, že obvinený je sexuálny deviant. Súd nevyhovel žiadosti obvineného na doplnenie dokazovania. Porušenie zákona obvinený vidí v podaní žaloby vecne nepríslušným prokurátorom krajskej prokuratúry. Trestné konanie bolo vedené na krajskej prokuratúre pod sp. zn. 1KV 12/08, ale opatrenie o určení výnimky (č. l. 2097) bolo vydané na trestnú vec vedenú pod sp. zn. 1Kv 42/08 dňa 4. decembra 2008 a okresnému súdu predložené až v septembri 2010 na hlavnom pojednávaní. Obvinenie bolo vznesené 11. marca 2009, z čoho vyplýva, že výnimka pre prokurátora krajskej prokuratúry bola daná predčasne. V opatrení o udelení výnimky nie je uvedená osobná zodpovednosť, preto sa doposiaľ nepodarilo zistiť, kto dal súhlas na predčasné spopolnenie tela poškodenej. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/13/2014, z 10. júna 2014, ako aj predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 4T 75/2009, z 26. septembra 2013, zrušil aj konanie, ktoré im predchádzalo a vrátil vec do prípravného konania.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach, ktorý uviedol, že dovolanie neobsahuje výslovné označenie dovolacích dôvodov a preto navrhol, aby najvyšší súd dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané

prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného I. D. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarcia zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného I. D. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený I. D..

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerespektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

K námietke obvineného uplatnenej v dovolaní, že bol vypočutý 12-krát a z toho 11-krát bez prítomnosti obhajcu, hoci išlo o prípad nutnej obhajoby a bol donútený k výpovedi, najvyšší súd poznamenáva, že obvinený bol v prípravnom konaní vypočutý prvýkrát dňa 11. marca 2009 ako osoba zadržaná podozrivá zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy, kde bol poučený o možnosti zvoliť si obhajcu, pričom toto svoje právo odmietol, čo potvrdil aj vlastnoručným podpisom predmetnej zápisnice (č. l. 15-17). Na základe tejto výpovede bolo vznesené obvinenie a následne bol už obvinený I. D. vypočutý druhýkrát v procesnom postavení obvineného 11. marca 2009 (č. l. 80-86) za prítomnosti obhajcu JUDr. Ondreja Tomku (opatrenie č. l. 37). Tretíkrát bol obvinený vypočutý 15. marca 2009 (č. l. 22-28) pred sudkyňou pri vzatí do väzby. Pri tomto výsluchu bol taktiež prítomný jeho zvolený obhajca JUDr. Dorián Merešš (plnomocenstvo na č. l. 39). Ďalej bol obvinený vypočutý 2. apríla 2009 (č. l. 87-96), 17. apríla 2009 (č. l. 97-103) a 28. apríla 2009 (č. l. 104-115), pričom pri všetkých týchto výsluchoch bol prítomný obhajca JUDr. Ján Kic (plnomocenstvo na č. l. 45). Dňa 6. apríla 2009 bola vykonaná konfrontácia medzi obvineným I. D. a svedkom I. M., pri ktorej bol prítomný obhajca obvineného JUDr. Ján Kic (č. l. 116-124). Z uvedeného je teda zrejmé, že obvinený nemal obhajcu iba pri svojom zadržení, pričom zvolenie obhajcu sám odmietol. Z uvedeného vyplýva, že obvinený bol vypočutý v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného celkovo 6 - krát pričom raz išlo o výsluch pred sudkyňou, ktorá rozhodovala o jeho vzatí do väzby a raz o konfrontáciu so svedkom I. M.. Pri každom jednom výsluchu bol prítomný obhajca, preto táto námietka obvineného je absolútne irelevantná.

K námietke obvineného o jeho nevedomosti o tom, že by hovoril pred policajtami, že poškodenú držal za krk, najvyšší súd poukazuje na výsluch obvineného, t. č. podozrivého, pri jeho zadržaní (č. l. 15-17), kde vypovedal verziu o mužoch, ktorí ho nútili pod hrozbou násilia, aby konal určité veci, ktorá sa neskôr ukázala ako jeho výmysel, čo aj sám priznal, avšak podstatnejšie je, že pri svojom prvom výsluchu uviedol: „Povedali mi daj jej pusu a chyt' ju za krk. Ja som ju chytil zle, teda palcami oboma vpredu na krku a prstami na kľúčnej kosti.“ Druhýkrát už v procesnom postavení obvineného 11. marca 2009 (č. l. 80-86) znovu zopakoval ako držal poškodenú pod krkom, pričom bola vystrašená tak, že sa pomohla. Tretikrát bol obvinený vypočutý 15. marca 2009 (č. l. 22-28) pred sudkyňou pre prípravné konanie pri vzatí do väzby. Pri tomto výsluchu obvinený znovu zopakoval, že poškodenú chytil pod krk, dával jej pusu a začal ju škrtiť. Tiež pri svojom výsluchu 2. apríla 2009 (č. l. 87-96) uviedol vyšetrovateľovi, že pravdivá výpoveď je tá, pri ktorej uviedol, že poškodenú začal silno škrtiť, pričom ho poškodená pri tom škriabala, kopala a fackala. Pri svojom výsluchu 17. apríla 2009 (č. l. 97-103) znovu zopakoval nasledovné: „Neviem čo sa tam stalo, asi som zrejme silnejšie za ten krk stlačil keď to prišlo, asi má človek vtedy väčšiu silu v rukách, neviem, potom zrazu nejako bola mimo. Asi som mal položené ruky na jej hrdle a asi som silnejšie pritlačil, neviem, spravil som sa a dievča nejavilo známky života.“ Pri výsluchu obvineného z 28. apríla 2009 (č. l. 104-115) uviedol: „Keď sa blížilo ku koncu, ako som spomínal, držal som ju celý čas za krk a neviem čo sa stalo, ako športovec mám väčšiu silu v rukách, asi som ju silnejšie stisol.“ Na základe uvedeného je jednoznačné, že obvinený pri každom jednom svojom výsluchu vypovedal o tom, ako poškodenú držal za krk, resp. hrdúsil ju rukami, preto ani na túto námietku obvineného nemožno prihliadať.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z tohto článku okrem práva na určitú kvalitu spravodlivého procesu vyplýva aj „právo na nestranného sudcu“.

Nestrannosťou treba rozumieť absenciu predsudkov (zakorenených úsudkov, či názorov, ktoré nie sú založené na spoľahlivom poznaní ale na púhom predpoklade) alebo predpojatosti (subjektivismu, neobjektivismu, straníckosti). Nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, čo znamená, že je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere.

V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu prezumuje až do predloženia dôkazu o opaku (Piersack p. Belgicko - rozsudok ESĽP z 1. októbra 1982, Le Compte a ďalší p. Belgicku - rozsudok z 23. júna 1981). Objektívna nestrannosť sa posudzuje podľa vonkajších objektívnych skutočností. Platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán. Objektívne hľadisko je založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu. Pri objektívnej nestrannosti stačí, ak sú tu okolnosti, ktoré môžu vyvolať pochybnosti o nestrannosti súdu. Podľa ESĽP je potrebné „ísť ďalej než ako sa vec javí“ (looking behind appearances). Spravodlivosť nielenže má byť vykonaná, ona sa musí aj javiť, že je vykonaná (justice must not only be done, it must also be seen to be done) viď rozsudky ESĽP Delcourt p. Belgicku - zo 17. januára 1970, Saraiva De Carvalho p. Portugalsku - z r. 1994.

Sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti. Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či je možné usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Z tohto hľadiska preto nezáleží na subjektívnom pociťovaní sudcu a jeho nestrannosti (najmä, ak sa vyjadrí, že sa necíti zaujatým). Podstatným je existencia

objektívnych skutočností, ktoré vrhajú pochybnosti na jeho nestrannosť v očiach strán a verejnosti (III.ÚS 47/05, I.ÚS 46/05).

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade nedošlo k takým skutočnostiam, ktoré by zakladali zaujatosť sudcu, resp. senátu v danom prípade. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že vec obvineného bola pridelená predsedovi senátu JUDr. Ladislavovi Bujňákovi, ktorý vzhľadom na výraznú nerovnomernosť zaťažnosti sudcov navrhol predsedovi súdu vydať opatrenie na pridelenie veci do iného súdneho oddelenia (č. l. 2081), čo následne aj bolo zo strany predsedu súdu vykonané (č. l. 2082). Nanajvýš je potrebné podotknúť, že obvinený námietku zaujatosti proti vo veci konajúcemu sudcovi vzniesol na hlavnom pojednávaní 16. decembra 2010, pričom o nej bolo rozhodnuté uznesením o nevyhlúčení predsedu senátu JUDr. Jána Poprockého (č. l. 2302). Sťažnosť voči tomuto predmetnému uzneseniu následne zamietol Krajský súd v Košiciach uznesením, sp. zn. 4Tos/97/2010, z 29. decembra 2010 (č. l. 2320). Na základe uvedeného je potrebné uviesť, že o daných námietkach bolo rozhodované v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, a preto ani na túto námietku obvineného nemožno prihliadať.

Taktiež námietka obvineného o vecnej nepríslušnosti prokurátora krajskej prokuratúry na konanie v prvom stupni je bezpredmetná, nakoľko v spisovom materiáli sa nachádza úradný záznam dozorujúceho prokurátora vo veci, kde uviedol, že správna spisová značka je 1Kv 42/08, čiže aj opatrenie o určení výnimky (č. l. 2097) je správne. Taktiež je potrebné ozrejmiť fakt, že prokurátor vykonáva dozor v rámci celého prípravného konania a nie od vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, ako sa mylne domnieva obvinený vo svojom dovolaní. Preto nie je možné stotožniť sa s námietkou obvineného, že opatrenie o určení výnimky bolo vydané predčasne.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.), aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

K námietke obvineného, že znalecké posudky sú nedôveryhodné a hodnotia len v hypotetickej rovine najvyšší súd poznamenáva, že vo veci bolo vykonaných niekoľko znaleckých skúmaní, na podklade ktorých boli dostatočne zistené a preukázané skutočnosti, na základe ktorých bol vynesенý predmetný rozsudok. Každý jeden posudok je dôkazom zákonným, najvyšší súd nezistil, že by súdy nižšieho stupňa vyhodnotili dôkazy nezákonným spôsobom, a preto ani na túto námietku obvineného nemožno prihliadať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že z obsahu dovolania nevyplynuli skutočnosti, ktoré by zodpovedali dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku tak, ako ho označil obvinený.

Na záver je potrebné upriamiť dovolateľa na ustanovenie § 389 Trestného poriadku, kde dovolací súd v prípade, že by vyslovil rozsudkom porušenie zákona, môže vrátiť vec do prípravného konania, ak o vrátenie veci požiadal generálny prokurátor. Čiže iba generálny prokurátor je oprávnený požadovať vrátenie veci do prípravného konania a nie obvinený resp. jeho obhajca, tak ako bolo žiadané v predmetnej veci.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného I. D. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.